

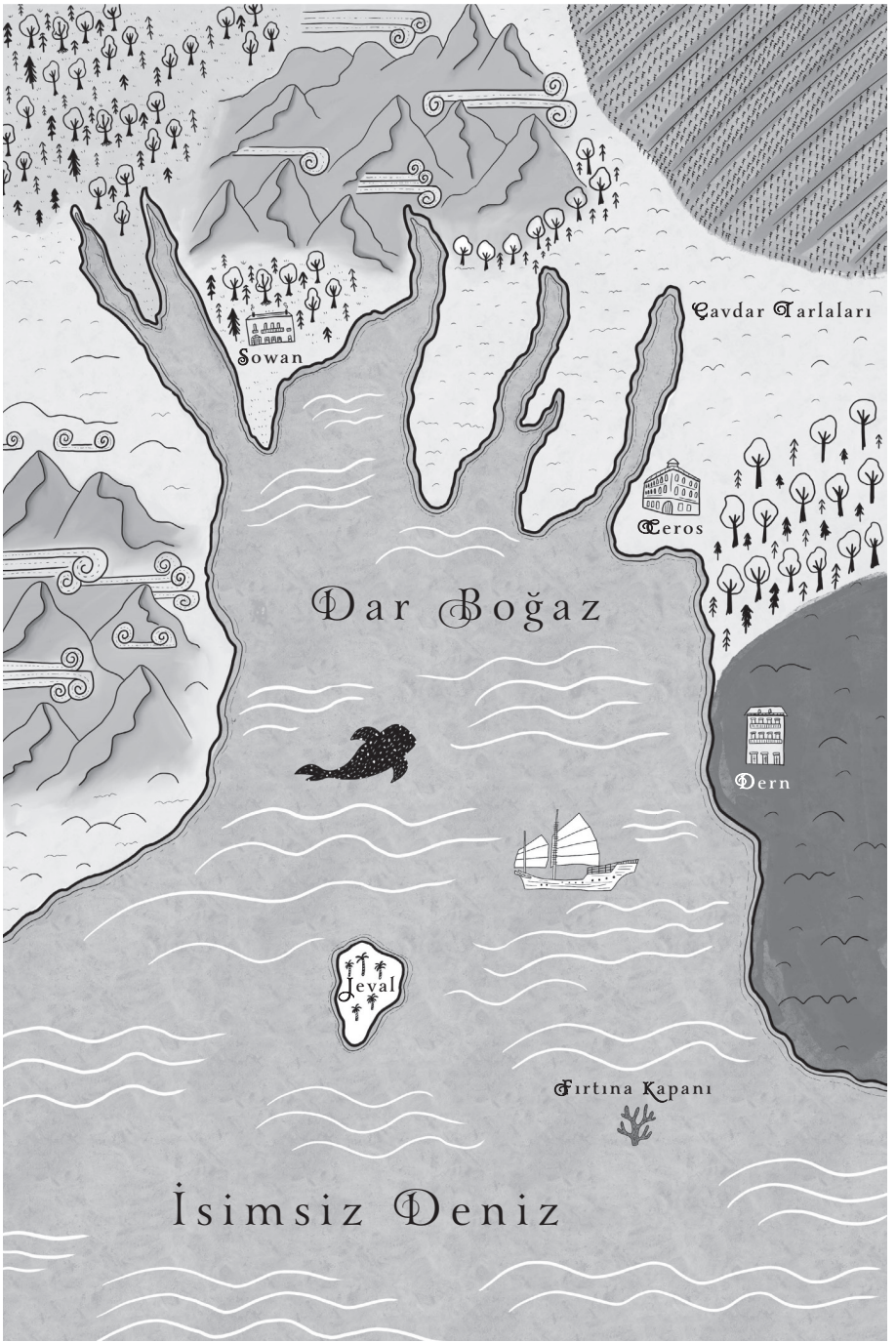
Fable

ADRIENNE YOUNG

Çeviren
Ece Karaağaç

BABAMA,
ONA VEDA ETMEK İÇİN
KOCA BİR KİTAP GEREKTİ.

40 . 25 . 3
144 . 24 . 4
228 . 21 . 2
3 . 16 . 5
86 . 21 . 11
112 . 29 . 3
56 . 16 . 7

Sowan

Cavdar Tarlaları

Ceros

Dar Boğaz

Dern

Leval

Firtına Kapanı

İsimsiz Deniz

BİR

ŞEREFSİZ BENİ YİNE ARKADA BIRAKIYORDU.

Ağaçların arasından Koy'la diğerlerinin sahilden çekip giderken tozu dumana kattıklarını görebiliyordum. Sandal suya doğru kaydığı sırada ben de hızlandım, çıplak ayaklarım birbirine dolanmış ağaç kökleri ve yolun üzerine gömülü taşlar arasında yolunu buluyordu. Yelken açılırken Koy'un yüzündeki sırtışı görmek için tam zamanında çalılardan arasından çıktım.

"Koy!" diye bağırdım ama dalga sesleri arasında beni duyabilirse bile belli etmedi.

Çekilen bir dalganın bıraktığı köpüğe ulaşana kadar yokuş aşağı koştum ve sıçramadan önce bir ayağımı ıslak kuma daldırdım, ben dalganın üzerinden kış tarafına doğru uçarken ayaklarım havayı tekmeliyordu. Tek elimle istralyayı yakaladım ve sandalın gövdesine çarptım, sandal yükselirken bacaklarım suda sürüklendi. Küf-rede ede kendimi yukarı çekip yana atarken kimse elini uzatmadı.

"İyi atlayıştı, Fable." Koy dümeni tuttu, bizi güney resifine yönlendirirken ufka baktı. "Geleceğini bilmiyordum."

Ona dik dik bakarken saçımı tepemde topuz yaptım. Bu hafta üçtür tarak gemileri dalışa çıkarken beni arkada bırakmayı deniyordu. Speck çoğunlukla sarhoş olmasaydı resife gitmek için Koy yerine ona para öderdim. Ama güvenebileceğim bir tekneye ihtiyacım vardı.

Yelken rüzgârı yakalayıp şişerek sandalı ileri doğru itti ve ben

de deriden iki tarak dubası arasında kendime oturacak bir yer buldum.

Koy elini uzattı. "Bakır."

Başının üzerinden ticaret gemilerinin direklerinin sert rüzgârda yana yattığı ve sallandığı Bariyer Adalar'a baktım. *Marigold* henüz ortalarda görünmüyordu ama gün ışıırken görünür olacaktı. Parayı kesemden çıkardım ve dişlerimi gıcırdatarak Koy'un avucuna bıraktım. Şimdiye dek benden o kadar çok bakır almıştı ki sandalın yarısını ben ödemiş sayılırdım.

Hızlandık ve kıydan uzaklaştıkça sığ suların soluk turkuaz rengi yerini hızla koyu maviye bıraktı. Tekne bir yana meylederken ben de arkama yaslandım, eğildim ve elimin suyun yüzeyinde kaymasına izin verdim. Güneş tepedeydi ve gelgit dönmeye başlamadan önce birkaç saatimiz vardı. Takas edeceğim piritlerle çantamı doldurmama yeter de artardı bile.

Aletlerimi kontrol ederek kemerimi iyice sıktım.

Tokmak, keskiler, kazmalar, mala, gözlük.

Tarak gemilerinin çoğu aylar önce doğu resifinden hareket etmişti ama içimden bir ses bu suların altında daha çok pirit saklı olduğunu söylüyordu ve haklı da çıkmıştım. Haftalarca tek başıma daldıktan sonra, zulayı ıskartaya çıkarılmış bir sahanlıkta bulmuştum ve o taşlar kesemi parayla doldurmuştu.

Ben orada dururken rüzgâr etrafımda kuvvetle esti ve koyu kumral saçlarımı yüzüme savurdu. Direğe tutunup yana doğru eğildim; gözlerim, altımızda hızla akan suların haritasını çıkarıyordu.

Henüz değil.

"Aşağıda ne bulduğunu bize ne zaman söyleyeceksin, Fable?" Koy dümeni daha sıkı kavrarken göz göze geldik. Gözleri, fırtınaların ayı ve gökteki yıldızları örttüğü karanlık ada geceleri kadar karaydı.

Diğerleri sessizce bana baktı, cevabımı bekliyorlardı. Limanda bana daha bir dikkatli baktıklarını görmüş ve sahildeki fıstıldaşmalarını duymuştum. Resiflerde haftalarca süren küçük vurgunların

ardından tarakçılar huzursuzlanıyordu ve bu kesinlikle hayra alamet değildi. Ama sonunda bunu bana açıkça soracak kişinin Koy olmasını beklemiyordum.

Omuz silkip, “Abalon,” dedim.

Gülerek başını iki yana salladı. “Abalon,” diye tekrarladı. Jeval’deki tarakçıların pek çoğundan daha gençti; kızarmış teni henüz kırıxmamıştı ve üzerinde güneşin altında geçirilen uzun günlerden kalan beyaz lekeler yoktu. Ama sandalı almaya ve kendi taşımacılık işini başlatmaya yetecek kadar para çalarak aralarındaki yerini hayli hayli kazanmıştı.

“Aynen,” dedim.

Yeniden göz göze geldiğimizde gözlerindeki muziplik kayboldu ve ağzımın kenarındaki seğirmeyi gizlemeye çalışarak dişlerimi sıkıttım. Cehennem gibi sıcak sahile atılmamın ve kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakılmamın üzerinden dört yıl geçmişti. Açlıktan kıvranırken teknelerin gövdelerini kokmuş balık karşılığında kazımaya zorlanmış, başka bir tarakçının bölgesinde daldığım için defalarca dövülmüştüm. Jeval’deki şiddetten payıma düşeni alsam da şu âna dek Koy’un yoluna çıkmamayı başarmıştım. Onun dikatini çekmek son derece tehlikeliydi.

Kıç tarafına çıktım ve sahilde sırtına yönelttiğim aynı hınzır gü-lümsemenin dudaklarıma yerleşmesine izin verdim. O şerefsizse ben de öyleydim. Ve ondan ne kadar korktuğumu görmesine izin vermek beni yalnızca daha kolay bir av hâline getirirdi. Jeval’de hayatta kalmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmıştım ve dalma şansımı başkasına kaptırmamak için gerekirse bir elimi feda ederdim. Bu kadar yaklaşmışken kaybedemezdim.

Direği bıraktım ve suya düşerken sandal ayaklarımın altından çekildi. Olanca ağırlığımla denize çakıldım ve etrafımdaki kristal baloncuklarla beraber yüze doğru süzülürken soğuk karşısında kendimi ısıtmak için bacaklarımı çırttım. Doğru resifinin kenarı akıntıya değişiyor ve adanın bu tarafında suyu daha soğuk hâle geti-

* Bir tür deniz kabuklusu —çn

riyordu. Aşağıda, önceden taranmış olandan daha fazla pirit olduğunu bilmemi sağlayan şeylerden biri de buydu.

Koy'un sandalı benden uzağa fırladı; yelken, bulutsuz gökyüzüne doğru kıvrıldı. Sandal Bariyer Adalar'ın ardında gözden kaybolurken ben de ters yöne, sahile doğru döndüm. Yüzümü suya gömererek yüzdüm ki altımdaki resifi ölçebileyim. Mercanın pembeleri, turuncuları ve yeşilleri güneş ışığını, babamın eskiden masasının üzerinde açtığı atlasın sayfaları gibi yansıttı. Parlak sarı, bir yaprağı kırık bir yelpaze mercanı benim işaretimdi.

Yüzeye çıktım, havayı yavaşça içime çekerek ciğerlerimi iyice doldururken kemerimi kontrol ettim ve soluğumu aynı hızda saldım, tıpkı annemin bana öğrettiği gibi. Ciğerlerim genişledi ve sonra boşalırken kaburgalarımın arasında tanıdık bir baskıyla büzüldü, ben de nefes alışımı hızlandırdım, havayı içime çektim ve son bir derin nefes alana dek hızımı artırarak soluk verip daldım.

Kollarım suyu yararken kulaklarım çınladı, deniz tabanında ışıldayan parlak renklere yöneldim. Basınç vücudumu sardı ve yüzeyin beni geri çekmeye çalıştığını hissedince daha da derine gömüldüm. Kırmızı çizgili balıklardan oluşan bir sürü, ben aşağı doğru inerken etrafıma dolandı. Ayaklarım, kıvrık parmaklar gibi yukarı uzanan yeşil mercan sırtına yavaşça inerken sonsuz mavi her yöne uzanıyordu. Üst tarafındaki kaya çıkıntısını kavrayıp kendimi küçülterek gediğe girdim.

İlk piriti, gözlüğümü tamir etmesi karşılığında rıhtımdaki yaşlı adama ödeme yapmak için resifte yengeç ararken bulmuştum. Değerli taşın yumuşak uğultusu, sessizlikte kemiklerimi bulmuştu ve onu ortaya çıkarmaya çalıştığım üç günden sonra şans yüzüme gülmüştü. Bir kayacın uzantısını tekmelediğimde bir sahanlık kopmuş ve üzerinde çok iyi bildiğim bir beyaz kabarcık yığını olan, eğri bir bazalt sırasını ortaya çıkarmıştı. Bu tek bir anlama gelebilir – pirit.

Bu zulaıyla son üç ayda, *Marigold'*daki tüccarlardan iki yıl boyunca elde ettiğimden daha çok para kazanmıştım. Birkaç hafta

daha sabrettikten sonra bir daha bu resiflere dalmak zorunda kalmayacaktım.

Ayağım çıkıntıya yerleşti ve bir elimi sırtının kıvrımlarını hissederek kayaya bastırdım. Değerli taşın yumuşak titreşimi parmak uçlarımda, metale çarpan metalin gerilmiş yankısı gibi tısladı. Annem bana bunu da öğretmişti; cevheri nasıl dinleyeceğimi. *Lark*'ın gövdesinin derinliklerinde annem onları tek tek elime koyar ve mürettebat batardolar arasına gerilmiş hamaklarında uyurken fısıldardı.

Bunu duyuyor musun? Bunu hissediyor musun?

Aletleri kemerimden çektim ve üzerine tokmakla vurmadan önce keskiyi en derin oyuğa yerleştirip yüzeyi yavaşça ufaladım. Köşenin şekline bakılırsa altında oldukça büyük bir pirit parçası vardı. Belki dört bakır değerinde.

Daha da çok balık beslenmeye gelirken güneş ışığı tepemde gümüş pullarının üzerinde ışıldıyordu ve parlaklık karşısında gözlerimi kısarak yukarı baktım. Bir beden, resifin aşağısındaki bulanık açıklıkta süzülerek suyun derinliklerine sürükleniyordu. Birini kızdıran veya borcunu ödemeyen bir tarakçıdan geriye kalanlar. Ayakları, kaya midyeleriyle kaplı devasa bir kayaya zincirlenmiş ve etini kemiğinden ayırmaları için deniz canlılarına bırakılmıştı. Bu, birinin infaz edilmesini ilk görüşüm değildi ve dikkatli olmazsam benim sonum da öyle olabilirdi.

Son nefesim göğsümde yandı, kollarım ve bacaklarım daha da üşüdü ve keskiye bir kez daha vurdum. Kaba, beyaz kabuk çatlar-ken gülümsedim ve kayanın tırtıklı bir parçası koparken dudaklarımdan birkaç baloncuk çıkmasına izin verdim. Kan çanağına dönmüş bir göz gibi bana bakan camısı, kırmızı pirit dokunmak için uzandım.

Görüşüm kararmaya başlayınca kayayı ittim ve ciğerlerim nefes almak için yırtınırken yüzeye doğru yüzdüm. Balık sürüsü, etrafımda parçalara ayrılan bir gökkuşağı gibi kaçışırken nefes nefese sudan çıktım. Bulutlar tepemizde ince şeritler hâlinde süzülüyordu

ama benim gözüm ufukta gittikçe koyulaşan maviliğe takıldı. O sabahki rüzgârdan fırtınanın yaklaştığını fark etmiştim. Eğer fırtına *Marigold*'un gündeğümüne kadar Bariyer Adalar'a ulaşmasını engellerse piriti daha uzun süre elimde tutmam gerekecekti, ki bu da hiç güvenli değildi. Saklayacak epey yerim vardı ama her geçen gün beni izleyen gözler artıyordu.

Güneş tenime olabildiğince nüfuz ederek beni ısıtabilsin diye sırtüstü uzandım. Güneş Jeval'in üzerinde yükselen eğimli sırta doğru batmaya başlamıştı bile ve bütün piriti çıkarmak için en azından altı ya da yedi kez daha dalmak gerekiyordu. Koy benim için geri döndüğünde resifin diğer ucunda olmam lazımdı.

Dönerse tabii.

Üç ya da dört hafta sonra Dar Boğaz'a geçecek ve Saint'i bulup sözünü tutmasını sağlayacak kadar çok param olacaktı. Beni hırsızların bu kötü şöhretli adasına terk edip gittiğinde sadece on dört yaşındaydım ve her bir günümü gidip onu bulmak için ihtiyacım olan parayı biriktirmekle geçirmiştim. Dört yıl sonra, sonunda ortaya çıkıp kapısını çaldığımda beni tanıyabilecek mi diye merak ediyordum. O gün balina kemiğinden bıçağıyla kolumu parçalar-ken bana söylediklerini hatırlayıp hatırlamayacağını...

Ama babam unutkan tiplerden değildi.

Ben de öyle.

BEŞ KURAL VARDI. BEŞ TANECİK.

Ve annemle gemi direklerine tırmanacak kadar büyüdüğümden beri onları babama sayardım. *Lark*'taki mum ışığıyla aydınlanan loş odasında, bir elinde tüy kalemi, diğer eli masanın üzerindeki yeşil çavdar viskisi bardağında beni izlerdi.

1. *Bıçağımı ulaşabileceğin bir yerde tut.*
2. *Asla ama asla kimseye borçlanma.*
3. *Hiçbir şey bedava değildir.*
4. *Bir yalanı daima bir gerçeğin üzerine kur.*
5. *Asla, hiçbir şart altında, senin için neyin ya da kimin önemli olduğunu açık etme.*

Beni Jeval'de bırakıp gittiği günden beri Saint'in kurallarıyla yaşadım ve beni hayatta tuttular. Bir kez olsun arkasına dönüp bakmadan sahilden demir alırken bana bu kadarını bırakmıştı hiç olmazsa.

Biz sahile yaklaşırken gök gürültüsü tepemizde homurdandı, gökyüzü kararıyor ve hava bir fırtınanın fısıltısıyla uyanıyordu. Dalgaların şeklini izleyerek ufku inceledim. *Marigold* yola çıkacaktı ama eğer fırtına kötüyse Bariyer Adalar'a sabah varması mümkün değildi. Ve eğer orada olmazsa ticaret de yapamazdı.

Koy'un kara gözleri kucağımdaki abalon ağına takıldı, resiften

çıkardığım pirit çantası da kabuklardan birinin içinde saklıydı. Bir zamanlarki o aptal kız değildim artık. Çantamı diğer tarakçılar gibi alet kemerime asmanın, onlara çantayı kemerimden kesip almaları için davetiye çıkarmaktan başka bir işe yaramayacağını çabuk öğrenmiştim. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Fiziksel güç bakımından onlara denk değildim, bu yüzden son vurgunum benden çalındığından beri değerli taşları ve paraları içi temizlenmiş balıkların ve abalonların içine saklıyordum.

Bileğimdeki yara izini sanki bir ağaç köküyümüş gibi parmağımın ucuyla kolumun iç tarafından dirseğime kadar izledim. Uzun zamandır beni adada sağ tutan buydu. Jevalliler batıl inançlarının önde gidenleriydi ve hiç kimse böyle bir yara izi olan bir kıza el sürmek istemiyordu. Saint beni terk ettikten sadece birkaç gün sonra, Fret adında yaşlı bir adam deniz iblisleri tarafından lanetlendiğim dedikodusunu limana yaydı.

Sandal yavaşladı ve ayağa kalkıp omzuma attığım ağla kenara sıçradım. Sığıklardan çıkarken Koy'un gözlerini üzerimde, fısıltısının derinden gelen boğukluğunu sırtımda hissedebiliyordum. Jeval'de, ucunda para olan bir dolap çevrilmediği sürece her koyun kendi bacağından asılırdı. Ve Koy'un yaptığı da tam olarak buydu – dolap çevirmek.

Kıyı boyunca sırta doğru yürüdüm, beni takip eden herhangi biri olursa gölgesini yakalayayım diye uçurumun dik yüzünü gözlüyordum. Deniz alacakaranlıkta menekşe rengine büründü ve güneş batarken son ışık huzmesi suyun yüzeyinde dans etti.

Nasırlı parmaklarım siyah iri kaya parçasının tanıdık gediklerini buldu ve diğer tarafa vuran deniz suyu serpintisi yüzüme çarpana kadar kendimi yukarı çekerek tırmandım. Resife bağladığım halat aşağıdaki suda gözden kayboldu.

Çatlak abalon kabuğunu ağımdan aldım ve ciğerlerimi havayla doldurup kalkmadan önce gömleğimden içeri attım. Bir dalganın çarpmasıyla su yükselir yükselmez sırttan denize atladım. Hava her dakika daha da kararıyordu ama halatı yakaladım ve tutamların

deniz yüzeyinden, kalın, dalgalanan kurdelemsi iplikler gibi yükseldiği yosun ormanının gölgesine kadar takip ettim. Aşağıdan, yapıları suyu yeşile döndüren altın bir çatıya benziyordu.

Ben aşağı doğru yüzerken balıklar sudaki sarmaşıkların arasından dağıldı ve resif köpekbalıkları peşlerine düşüp akşam yemekleri için avlandılar. Koy balık tutmama izin verilen pek az yerden biriydi çünkü dalgalı su diğer tarakçıların kullandığı sazdan tuzakların tek parça hâlinde kalmasını zorlaştırıyordu. Ama babamın denizcisinden öğrendiğim örme sepetten tuzak, dalgaların vuruşuna dayanabilirdi. Kalın halatı yumruğumun etrafına dolayıp çektim ama akıntının ittirmesiyle aşağıdaki kayaların arasına sıkışmış olduğu için gelmedi.

Ayaklarım sepetin üstüne indi ve taşla yaslanıp kalın alüvyonun içine yarı gömülü olduğu yerden tekmeleyerek sepeti çıkarmaya çalıştım. Yerinden oynamayınca daldım ve parmaklarımı örgüden tepesine sıkıca geçirerek, halka kopup da beni arkamdaki sert kaya levhasına çalana kadar asıldım.

Ben daha kapatmadan, oluşan açıklıktan bir levrek sıyrılıp gitti ve sesimin yankısı suda kaybolurken arkasından lanetler yağdırarak yüzüp gidişini izledim. Diğeri de kaçıp gitmeden kırık kapağı göğsüme yasladım ve bir kolumu tuzağın etrafına doladım.

Halat beni deniz tabanından yukarı çıkardı ve gölgelerde gizli pürüzlü çıkıntıya ulaşana kadar onu takip ettim. Yosunla mühürlendiğim taşı gevşetmek için keskimi kullandım ve taş elime düşünce bir deliği açığa çıkardı. İçeride, son iki hafta boyunca topladığım pirit, kırık bir cam gibi parlıyordu. Adadaki nadir zulalarım içinde henüz bulunmamış olanlardan biriydi bu. Yıllardır bu küçük koya balık tuzaklarımı salıyordum ve burada daldığımı gören biri avımla çıktığımı da görürdü. Hazinemi buraya sakladığımı düşünenler olsa bile onu bulamazlardı.

Kemerimdeki kese piritle dolduğunda taşı yenisiyle değiştirdim. Bacaklarımdaki kaslar yanmaya başlamıştı bile, saatler süren dalıştan yorulmuştum ve son kuvvetimi kendimi suyun yüzeyine

itmek için kullandım. Gece havasını kana kana içime çekerken bir dalga vurdu ama beni dibe geri çekmeden önce kendimi çıkıntıya doğru ittim.

Bir kolumla ağırlığımı yukarı çekip kuma uzandım ve soluklandım. Yıldızlar çoktandır tepeden göz kırpıyordu ama fırtına Jeval'e doğru hızla yaklaşıyordu ve rüzgârdan aldığım kokuya bakılırsa uzun bir gece olacaktı. Rüzgârlar uçurumdaki kulübemi tehdit ediyordu ama piritimi ya da paramı üzerimde taşımak zorunda kalmışken zaten uyuyamazdım. Daha evvel ben uykudayken kampım altüst edilmişti, bu riski alamazdım.

Çırpınan balığı gömleğimin içine soktum ve bozulmuş tuzağı omzumun üzerinden atıp sırtıma astım. Ağaçların üzerine karanlık çöktü ama ay ışığında yolumu buldum; dik kayalığa doğru kıvrılana kadar patikayı takip ettim ve yol dikleştikçe eğime uydum. Toprak aniden pürüzsüz bir kayada son bulunca ellerimle ayaklarımı oyduğum deliklere yerleştirip tırmandım. Bir kere bacağımı tepeye atınca kendimi yukarı çekip arkamdaki yola baktım.

Yol boştu; ağaçlar esintiyle nazikçe sallanıyor ve ışık serin kumun üzerinde dans ediyordu. Kalan kısmı koştum, ta ki düz zemin yerini aniden epey aşağıdaki sahile bırakana dek. Uçurum, karanlıkta görünmeyen Bariyer Adalar'a bakıyordu ama gece için demirleyen gemilerin direklerinden sallanan birkaç fenerin parıltısını seçebildim. Geri dönmeyeceğini söylemiş olmasına rağmen, her sabah oturup babamın gemisinin geri dönmesini beklediğim yerdi burası.

Ona inanmam iki yılımı almıştı.

Tuzağı ateş çukurunun yanına bıraktım ve kemerimi çözdüm. Kollarımı uçurumdan sarkan kalın ağaç gövdesine doladığım sırada rüzgâr hızlandı ve vücudumu yavaşça kıpırdatarak kendimi yukarı çektim. Zemin altımdan kaydı ve en az otuz metre aşağıda bulunan kıyıya baktım. Gece dalgaları kumun üzerinde beyaz beyaz köpürüyordu. Tarakçılarının çoğu, ağaca dalları çatlatmadan ve kendi ölümlerine uçmadan tırmanamayacak kadar ağırdı. Ben bile bir iki kere az kalsın düşüyordum.

Yeterince yaklaşıncı iki şişkin dalın birleşim yerindeki oyuğa uzandım. Parmaklarım keseıı buldu ve aşağı inmeden önce kolumu geriye doğru savurup yere düşürdüm.

Ateşimi yaktıktan sonra balığı şişe geçirip patıkaya bakan kayalıklarda rahat bir oyuğa yerleştim. Biri gözetlemeye gelirse, o beni görmeden ben onu görürdüm. Sadece sabaha kadar dayanmam gerekiyordu.

Keseıı sallayınca paralar şingirdadı ve yumuşak kuma döküldü. Ben onları sayar ve önüme düzenli yığınlar hâlinde dizerken yüzleri ay ışığında parıldıyordu.

Kırk iki bakır. Kayıklar için harcayacağım miktardan sonra on sekiz bakıra daha ihtiyacım olacaktı, böylelikle West'le pazarlık yapmaya yetecek bakırım olacaktı. Saint'in izini bulana kadar karnımı doyurmak ve barınmak için küçük bir miktar bile ayırmıştım. Yere uzandım ve balık ateşte çitirdarken bacaklarımı uçurumun kenarından sallandırıp ayı izledim. Tepemde asılı duran süt beyazı, mükemmel bir hilaldi. Jeval'e özgü tuzlu, selvi kokulu havayı içime çektim.

Adadaki ilk gecemde sahilde uyumuş, çadırların yanan ateşlerin etrafına yerleştirildiği ağaçlığa gitmeye çok korkmuştım. Bir adam ceketimi yırtıp ceplerimde para ararken uyanmıştım. Hiçbir şey bulamayınca beni soğuk kumlara geri bırakıp uzaklaşmıştı. Sığılarda ne zaman balık tutsam, birisinin benden yakaladıklarımı almak için sahilde bekleyeceğini anlamam günlerimi aldı. Yiyecek peşinde koşacak güvenli yerler bulana dek neredeyse bir ay boyunca yosun yedim. Neredeyse bir yıl sonra, başkalarının avlarını temizleyerek ve palmiye ipi satarak, artık dalamayacak kadar yaşlanmış olan Fret'in tarama takımlarını alacak kadar para biriktirebilmişim.

Fırtına rüzgârları eserken dalgalar aşağıda öfkeyle çarptı ve bir anlığına acaba bunu özler miyim diye düşündüm. Jeval'de benim bir parçam hâline gelen bir şey olup olmadığını. Ayağa kalkıp ağaçların tepelerinin karanlıkta dalgalı sular gibi hareket ettiği, gecenin örttüğü adaya baktım. Benim için bir hapishane olmasaydı buranın güzel olduğunu bile düşünebilirdim. Ama asla buraya ait olmamıştım.

Olabilirdim. Onlardan birine dönüşüp birçokları gibi Bariyer Adalar'da kendi küçük mücevher işimi kurmaya çabalayabilirdim. Ama Jevalli bir tarakçı olsaydım Saint'in kızı olmazdım. Gerçi belki bu bile doğru değildi artık.

Gemi gövdesinin göbeğindeki uğultuyu ve hamaktaki gıcırtyı hâlâ hatırlıyordum. Babamın piposunun kokusunu ve çizmelerinin güvertedeki sesini. Ben karaya, rıhtıma ya da Dar Boğaz'ın karşısında uzanan şehirlere ait değildim. Ait olduğum yer gitmişti.

Ay ışığının siyah ufuk çizgisine dokunduğu yerde *Lark*, Fırtına Kapanı'nın sularının altında yatıyordu. Ve ben nereye gidersem gideyim asla eve dönemezdim. Çünkü ev, denizin dibindeki bir gemiydi, annemin kemiklerinin yattığı yerd.

GÜNEŞ DOĞARKEN UÇURUMUN KENARINDA DURUP SU üstündeki *Marigold*'u izledim. İsimsiz Deniz'den gelen şiddetli fırtınaya rağmen gece karanlığında varmışlardı. Bütün gece uyanık kalıp yağmur söndürene kadar alevleri izlemiştim ve üç gün art arda daldıktan sonra bütün vücudum uyku ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Ama West bekletilmeye gelmezdi.

Ben sahile vardığımda tarakçılar kıyıda sürüler hâlinde bekliyordu. Sandalında yer tutmak için Speck'e bir ay önceden ödeme yapacak kadar kafam çalışıyordu. Elleri başının altında kumlara uzanmış, yüzünü şapkasıyla örtmüştü. Eğer Jeval'de bir sandalınız varsa dalmanıza ya da ticaretle uğraşmanıza gerek yoktu çünkü adadaki bütün tarakçılar size ihtiyaç duyardı. Bir sandal sahibi olmak hiç tükenmeyen bir çömlek dolusu bakıra sahip olmak gibiydi ve bu şansını Speck kadar hak etmeyen birini daha bulamazdınız.

Geldiğimi görünce geniş, çürük dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtışla ayağa fırladı. "Günaydın Fay!"

Ona bir baş selamı verdim ve sandalın yan tarafına tırmanmadan evvel çantamı içeri fırlattım. Kimse bana yer açmaya zahmet etmedi, ben de bir kolumu direğe dolayıp elim gömleğimin içindeki pirit kesesini örtecek şekilde pruvada durdum. Koy'un sandalı çoktan Bariyer Adalar'ın ilerisinde gözden kaybolmuştu, öylesine doluydu ki her iki yanından bacaklar ve ayaklar suyun içinde sürükleniyordu.

“Fable.” Speck yalvaran bir gülümsemeyle bana baktı ve ben de ona dik dik bakınca ne beklediğini anladım.

Yelkeni salıverdim ve o bizi uzaklaştırırken fora olmasına izin verdim. Tarakçılar benden, başka birinden asla istemedikleri şeyler isterlerdi. Sırf benim gibi cılız bir çocuğu sığıklarda boğmadılar diye onlara minnettar olmamı bekliyorlardı ama aslında bana hiçbir faydaları dokunmamıştı. Artıklar için yalvardığımda karnımı hiç doyurmamışlar ya da fırtına sırasında barınacak bir yer vermemişlerdi. Her bir lokma yiyeceği, her pirit parçasını ya çalışarak ya da neredeyse ölme pahasına elde etmişim. Yine de, hâlâ nefes aldığım için onlara borçlu olmam gerekiyormuş gibi davranıyorlardı.

Rüzgâr hızlandı ve yumuşak sabah havasını sıcak bir bıçağın donyağını kestiği gibi kesti. Yüzeyin sakın görünüşü, yeni ateşe tutulmuş cam gibi parlaması hoşuma gitmedi. Ne kadar kana susamış olabileceğini gördüğümden, denizin bu uykulu hâlini görmek sinirlerimi bozuyordu.

“Söylenenlere bakılırsa yeni bir pirit zulası bulmuşsun, Fay,” diye vırakladı Speck ve dümen yekesini bırakıp direğin başında yanıma geldi.

Nefesi ev yapımı çavdar viskisi kokuyordu, ben de başımı rüzgâra doğru çevirip onu görmezden geldim. Diğerlerinin de bana baktığını hissedince keseyi saran yumruğumu sıktım.

Speck’in eli aramızda havaya kalktı, avuç içi önümde dümdüz açıldı. “Bir şey kastettiğim falan yok.”

“Tabii tabii,” diye homurdandım.

Bana doğru hafifçe eğildi ve daha kısık sesle, “Ama bazı laflar dolaşıyor, bilirsin ya,” dedi.

Göz göze geldik ve ne ima ettiğini anlamaya çalışarak onu inceledim. “Ne lafı?”

Omzunun üzerinden geriye baktı ve gümüşü saç örgüsü gömleğinin içine soktuğu yerden çıktı. “Onca bakırı nerede tuttuğun hakkında konuşuluyor.”

Sağımda oturan tarakçı kıpırdandı, kulağı bizdeydi.

“Senin yerinde olsam bu laflara kulak asmazdım, Speck.” Omuzlarımı geriye atıp direğe yaslandım. Tarakçılarla anlaşmanın yolu korkmuyormuş gibi davranmaktan geçiyordu, kusmamak için yutkunup duracak kadar dehşete düştüğünde bile. Speck zararsızdı ve adada endişelenmemi gerektirmeyen az sayıdaki kişiden biriydi.

Hızlıca başını salladı. “Tabii ki kulak asmiyorum. Sadece bilmen gerekir diye düşündüm.”

“Senden bir bakır daha alayım diye düşündüm,’ demek istedin herhalde,” diye tersledim onu.

Başını eğip omuzlarını silkmeden önce yüzünde bir gülümseme daha belirdi.

“Benden zaten fazla para alıyorsun. Bir de dedikodu için ödeme yapacak değilim.”

Konuşmanın burada bittiğini anlasın diye ona sırtımı döndüm. Geçişte takas edecek kadar bakırım olması için en az üç hafta daha lazımdı ama eğer tarakçılar gerçekten konuşmaya başladıysa, o kadar uzun süre dayanamazdım.

Speck sustu; geriye sadece sandalın suları yararlen çıkardığı ses ve rüzgârın ıslığı kaldı. Biz Bariyer Adalar’ın köşesinden dönerken *Marigold*’un fitilli beyaz yelkenleri görüldü; en uzaktaki sırtın çıkıntısına demirlemişti ve Speck nazikçe sandalı yavaşlattı. O, rıhtımın diğer ucunda suya bakarken West’in dik omuzlarını görebiliyordum, yükselen güneşin önünde siyah bir silüetten ibaretti.

Bir elimi havaya kaldırdım, parmaklarımı rüzgâra karşı ayırdım ve bunu görür görmez kalabalığın içinde kayboldu.

Biz rıhtıma yaklaşırken Speck yelkeni gevşetti ve o sormaya fırsat bulamadan rodayı kollarımın arasına alıp ipleri dışarı fırlattım. Çember rıhtımın köşesindeki dubayı yakaladı ve güverteden yana doğru sıçrayıp topuklarımı kenara dayayarak ağırlığımı arkaya verdim ve asıla asıla bizi rıhtıma çektim. Islak ipler gerilirken gıcırdadı ve sandalın küreğe vurmasıyla oluşan içi boş ses, Fret’in tünediği tabureden yukarı bakmasına sebep oldu.

Ayaklarının arasında sığıklardan topladığı nadir deniz kabuklarıyla dolu, sazdan örülmüş bir sandık vardı. Tarakçılık kabiliyetini yitireli çok olmuştu ama yine de her hafta kimsenin bulamayacağı şeyleri satarak Bariyer Adalar'da ticaret yapardı. Deniz iblisleri tarafından lanetlendiğimi ilk söyleyen oydu ve tarakçı kemerini satarak beni babamın kurallarını çiğnemeye zorlamıştı. Her iki sebepten ötürü, yaşadığım sürece hayatımı ona borçlu olacaktım.

“Fable,” dedi ben iskeleye tırmanırken çarpık gülümsemesiyle.

“Selam Fret.” Yanından geçerken kemikli omzuna dokundum, onun üzerinden West'in uzakta, *Marigold*'un önünde beklediği yere bakıyordum.

Tarakçılar solgun sabah ışığında dar ahşap geçit boyunca topladılar, tüccarlarla takas yapıyor ve bakır için çekişiyorlardı. Jeval, resiflerindeki piritle biliniyordu ve en değerli taşlar arasında sayılmasa da burası onu bulabileceğiniz nadir yerlerden biriydi.

Tüccarlar yalnızca pirit için de gelmezdi. Jeval, Dar Boğaz ile İsisiz Deniz arasındaki tek kara parçasıydı ve birçok gemi, yolculuklarının ortasında temel ihtiyaçları için orada dururdu. Jevalliler, gemilerinin tırabzanlarından onları izleyen mürettebata seslenir ve güverteye sepet sepet yumurta, kasa kasa balık ve halat tomarları taşırdı.

Kalabalık bir grup hâlinde toplanmış adamları omuz atarak geçerken önümde bir bağrış çağrış koşturdu ve biri yumruk atınca yana doğru eğildim. Beni rıhtımın kenarına iten bir kavga çıktı ve ağzı açık bir fiçı dolusu sığırkuyruğu yaprağı denize yuvarlanıverdi, az kalsın beni de yanında götürüyordu. İki adam peşinden suya atladı, ben de onları geçmeden önce tarakçıların birbirinden ayrılmasını bekledim.

Sanki geldiğimi sezmiş gibi, tam ben kalabalığı yarıp geçerken West dönüp bana baktı. Dalgalı, rengi güneşte açılmış saçlarını bir kulağının arkasına atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve soluk yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

“Geç kaldın.” Gömleğimi kemerime sıkıştırdığım yerden çıkarıp keseyi çözerken beni izledi. Onun arkasından güneşin alt kısmının çotkan suyun üzerinde süzüldüğü ufka baktım.

“Birkaç dakika,” diye homurdandım.

Ben keseyi boşaltırken ileri doğru bir adım attı ve altı tane soğan biçimli, beyaz kabuklu pirit yumrusu elime yuvarlandı.

Gözlüğü kemerimden çıkardı ve parçaların üzerine eğilmeden önce taktı; parçaları dikkatle alıp ışık kırmızı taşların arasından görülüyor mu diye bakmak için güneşe doğru tuttu. Dıştaki kayadan ayrılmamış olsalar da iyi parçalardı. Arkamdaki tarakçıkların rehin verdiği şeylerden daha iyiydi.

“Fırtınaya tutulmuşa benziyorsunuz.” *Marigold*’un gövdesindeki kuruyan taze katrana baktım, sancak tarafındaki tırabzanın altında kalan ahşabın üzerindeki küçük bir çatlak vardı.

Cevap vermedi ve parçaları tekrar kontrol etmek için evirip çevirdi.

Ama geminin hasar almış tek kısmı orası değildi. Ana direğin yukarısında bir kız bir askıya oturmuş, yelkenleri bağlayan deri kayışları onarıyordu.

Çocukken güvertede sırtüstü uzanır, *Lark*’ın direklerinde oturmuş, koyu kırmızı örgüsü bir yılan gibi sırtından aşağı sallanan ve güneşte yanmış teni beyaz yelken beziyle kontrast oluşturan anemi izlerdim. Göğsümde bir ağrı uyanmadan önce, zihnimde beliren anıyı silmek için gözlerimi kırıştırdım.

“Son zamanlarda takas edecek epey şeyin oldu,” dedi West gözlüğü elinde tutarken.

“Şansım yaver gitti,” dedim parmaklarımı kemerime takıp beklerken.

Düşünürken her zaman yaptığı gibi uzanıp çenesindeki kirli sakalı kaşdı. “Şans genellikle bela getirir.” Sonunda kafasını kaldırıp baktığında gözlerini kısmıştı. “Altı bakır.” Kemerindeki keseye uzandı.

“Altı mı?” Tek kaşımı kaldırıp elindeki en büyük pirit parçasını işaret ettim. “O elindeki tek başına en az üç bakır eder.”

Bakışları arkamda, rıhtımın gerisindeki tarakçılarla tüccarların üzerinde dolaştı. “Senin yerinde olsam adaya yanımda altıdan fazla bakır götürmezdim.” Kesesinde paraları aradı. “Kalanını gelecek sefere veririm.”

Dişlerimi kenetledim, yumruklarımı iki yanımda sıktım. Takasımızda sadece kısmi ödeme yaparak bana iyilik ediyormuş gibi davranması kanımı beynime sıçratıyordu. Bu dünyada işler böyle yürümezdi.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ya *on* bakır verirsin ya da kendine alışveriş yapacak başka birini bulursun.” Gözlüğümü parmaklarının arasından kaptım ve diğer avcumu açtım. Bana bakırları verecekti çünkü Jeval’de başka hiç kimseden pirit almazdı. Sadece benden. İki yıldır diğer tarakçılardan tek bir parça bile almamıştı.

Eli taşların üzerine kapanır ve parmak eklemleri beyaza keserken çenesi kasıldı. Yeleğinin cebine uzanırken duyamadığım bir şeyler mırıldandı. “Tek seferde daha küçük takaslar yapmalısın,” dedi kısık sesle, bakırları sayarken.

Haklıydı. Biliyordum. Ama adada aynı anda hem pirit hem de bakır saklamak daha tehlikeliydi. Paralar daha ufaktı, saklaması daha kolaydı ve diğerlerinin arzuladığı tek bir şeye sahip olmayı tercih ederdim. “Ne yaptığımı biliyorum,” dedim, doğruyu söylüyormuşum gibi yapmaya çalışarak.

“Gelecek sefer burada olmazsan nedenini tahmin etmek zor olmayacak.” Ona bakmam için bekledi. Geminin güvertesinde geçirdiği uzun günler tenini en koyusundan zeytuni bir renge boyamış, gözlerini annemin dalışlarından sonra bana cilalattığı yeşim taşlarına benzetmişti.

Paraları avucuma bıraktı, ben de topuklarımın üzerinde döndüm ve keseyi tekrar gömleğimin içine sıkıştırmadan önce paraları içine doldurdum. Jevalliler kalabalığına daldım, kokuşmuş bedenler tarafından yutulduğum ve boğazıma bir yumru oturdu. Çantam-

daki bakırların ağırlığı beni tedirgin etti, West'in sözleri zihnime ağır bir taş gibi çöktü. Belki de haklıydı. Belki de...

Olduğum yerde döndüm ve *Marigold* ile aramda duran tarakçıların omuzlarından ötesini görmek için parmak uçlarımda yükseldim. Ama West çoktan gitmişti.

DÖRT

AHİLE ADIM ATTIĞIMDA KOY KAYIKTA BEKLİYORDU.

Dalgaları izlerken rüzgâr saçlarını geriye doğru savurdu. Koy'u ilk gördüğümde, kıcıma tekme basıp beni balık tuttuğum sahilden kovmak için bana doğru yüzüyordu. O günden beri de gözlerini üzerimden ayırmamıştı.

“Diğerleri nerede?” diye sordum bir bakırı havaya fırlatıp kemerimi kayığa doğru savururken.

Bakırı yakalayıp direktten sallanan kesenin içine attı. “Hâlâ tüccarlarla uğraşıyorlar.”

Kayığa tırmandık ve Koy halatları gevşetirken sandal sığılıklardan açıldı.

Rüzgâr, açılır açılmaz yelkeni sert bir şekilde yakaladı ve kayığın kıydan hızla uzaklaşmadan evvel yalpalamasına sebep oldu. Koy omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerini aletlerime çevirince kemerimi taktım. Daha önce de benden bir şeyler çaldığı olmuştu, gerçi onu hiç iş üstünde yakalayamamıştım. Saklama yerlerimi defalarca değiştirmek zorunda kalmıştım ama anlaşılabilir birileri onları her seferinde buluyordu. Tarakçılar sert ve dik kafalı tiplerdi ama aptal değillerdi, en azından Koy değildi. Ve onun beslemesi gereken boğaz sayısı herkesinkinden fazlaydı.

İki kardeşiyle büyükannesi onun eline bakıyordu ve bu da onu adadaki diğer herkesten daha tehlikeli kılıyordu. Kendinden başka birinden sorumlu olmak Jeval'deki, açık denizdeki, hatta Dar Bo-

ğaz'daki en büyük lanetti. Güvende olmanın yegâne yolu tümüyle yalnız olmaktan geçiyordu. Bu, Saint'in bana öğrettiği ilk şeylerdendi.

Bariyer Adalar'ın dışında, *Marigold* uzaklarda büyüyen başka bir fırtınanın karanlık arka planının önünde öylece durmaya devam ediyordu. Bu fırtına ilkinden de beter görünüyordu ama rüzgâra ve bulutlara bakılacak olursa, bize gelene kadar yükünü epeyce bırakacaktı. Yine de, *Marigold* ve diğer gemiler güvenlik gereği muhtemelen sabaha dek demirli kalacaklardı.

"O kadar bakırla ne yapacaksın, Fable?" diye sordu Koy halatı çözerken.

Nasırlı ellerinin halatı çekiştirmesini izledim. "Ne bakırı?"

Keyifli bir hâli vardı, dudaklarının arasından dişleri görünüyordu hafifçe. "Bulduğun bütün piritleri takas ettiğini biliyorum. Ama yine de o parayla ne yapmayı planladığını çözemedim. Tekne mi alacaksın? Tüccarlarla bir işe mi gireceksin?"

"O kadar da pirit bulduğum yok." Saçımdan bir tutamı parmağıma dolayıp omzumu silktim. Saçlarım güneşte kararmış bakır rengindeydi. "Her zamankinden fazla değil."

Pruvaya doğru eğildi ve dirseğini kayığın yan tarafına atarak sırttı. "Senden neden hiç hoşlanmadım, biliyor musun?"

Ben de ona sırttım. "Neden?"

"Yalancı olduğundan değil. Bu adada herkes yalancıdır. Senin sorunun, Fable, iyi bir yalancı olman."

"Yani, seni oldum olası sevmişimdir, Koy."

Yelkeni çekerken güldü ve kayık yavaşladı. "Gördün mü? Az kalırsın inanıyordum."

Sandalın yan tarafına çıktım ve kendimi bırakarak daldım; soğuk suya çarptım ve vücudumun tekrar yüzeeye çıkmasına müsaade ettim. Sudan çıktığımda Koy çoktan ardında beyaz köpükler bırakarak güney resifine yönelmişti. Arkasına bakmayınca aksi yöne doğru yavaş bir tempoda yüzmeye başladım, gücümü korumaya çalışıyordum. Kaslarımla kemiklerim hâlâ sert ve zayıftı ama yakın

zamanda dinlenecek durumum yoktu. Tarakçuların gözü bu kadar üzerimdeyken olmazdı. Şimdi yapabileceğim tek şey, bana gereken o son bakırı olabildiğince hızlı elde edip bu yeri arkamda bırakmaktı.

Akciğerlerimi çalıştırmaya, ezberlediğim bir ritimle nefes alıp vermeye başlamadan önce sarı yelpaze mercanını gördüm ve kemerimi sıktım. Kaburgalarımın arasında keskin bir yanma hissedince daldım, kendimi denizin dibine doğru ittim ve tepemdeki balık sürüsünün parlak pullardan bir girdap şeklinde kaçışmasına neden oldum. Gediğe kadar inmekle vakit kaybetmedim. Aletlerimi kemerimden çekip işe koyulduğumda piritin uğultusu tenimde dans ediyordu, çekiçle elimden geldiğince sert vurup yeni bir kaya sırasını parçalamaya uğraştım. Çoğu mercan ve bazalttan ibaretti ama yaklaşık altmış santim kadar aşağıda, pürüzsüz yüzeyiyle bir parça pirit ortaya çıktı. Büyük bir parça değildi, o yüzden daha kolay çıkardım ama daha fazlasını bulmak için bütün akşamüstünü harcamam gerekebilirdi. Çekici kaldırırken kolumu geriye doğru çektim ve resife tutundum. Keskiye tam ortadan vurduğum ve küçük bir parça koparken suyun altında bir ses çınladı.

Tepemde bir gölge hareket edip beni karanlığa boğarken elim kaydı ve keskin bir kenara çarptı. İrkilerek çekici düşürünce kalbim tekledi, ciğerlerimdeki hava azalmıştı. Kendimi üstümdeki kayanın çıkıntısının altına iyice dayayıp güç alarak ve üşümüş elimle keskiyi kavrayarak döndüm. Bir grup balina köpekbalığı sırtın üzerinde yüzüyor, suyun yüzünde kırılarak derinlere inen güneş ışınlarının arasında süzülüyordu. İçim rahatlayarak baloncuklu bir kahkaha savurdum, göğsümdeki ağırlı sıkışma biraz gevşedi. Ama havaya ihtiyacım vardı.

Kendimi kayadan iterek ilerledim, iki balina köpekbalığının arasında durdum ve elimi pürüzsüz, benekli derileri boyunca gezdirmek için uzandım. Kuyrukları yanımdan geçti ve yukarıda dalgalanan ışık huzmesine doğru kulaç atarken gülümsedim.

Ama tam yüzeye ulaştığım sırada bir şey beni kolumdan yaka-

ladı ve ben daha nefes bile alamadan gerisingeri aşığı çekti. Suyun altında ciyakladım, dönme için debelenirken son nefesimi de bırakıverdim.

Aşığıda, çark eden balık sürüsünün içinde Koy'un yüzü bana bakıyordu, elleri bileğime sıkıca kenetlenmişti. Tekme attım, topuğumu omzuna isabet ettirdim ve parmakları bileklerimden kaydı. Işığa doğru yüzebildiğim kadar hızlı yüzdüm, karanlığın zihnime sızdığını hissediyordum. Sonunda havaya ulaştığımda öksürüklerle boğuldum, ciğerlerim göğsümde şiddetle büküldü. Kayık resifin hemen aşığısında, dipten göremeyeceğim şekilde bir kayalığın gerisinde duruyordu.

Beni takip etmişti.

Bir sonraki nefeste Koy bana doğru geliyordu. Erişemeyeceği bir mesafeye doğru yüzmeye çalıştım ama saçıma asılıp beni kendine doğru çekti.

"Nerede?" diye bağırdı, yumruğunu sıkarak. "Bana nerede olduğunu söyle!"

Bir çırpıda dönüp dirseğimi geriye doğru çektim ve yüzüne indirdim. Saçlarımdaki parmakları çözüldü ve kayığa doğru yüzdüm. Koy peşimden geldi, suyu benden daha hızlı yarıyordu. Gövdeye vardığım sırada ayağımı yakalamıştı. Sandalın kıcını yakaladım ve içine atlamaya çalışarak onun ağırlığına direndim. Bacağıma daha sert asıldı ve boğazından bir homurtu koptu. Kaydım ve yüzümü sandalın yan tarafına öyle sert çarptım ki beynimde şimşekler çaktı. Kendimi yukarı çekip içeri uzanmadan önce tekrar parmaklarımla kenarı buldum, elim çılınca küreği arıyordu. Küreği elime geçirince kolumu geriye doğru savurdum ve düz ucuyla Koy'un kafasına vurdum.

Aniden durdu ve suya geri düştü, ben de öksürerek kendimi sandala attım. Dibe batarken Koy'un gözleri yuvalarında geriye doğru kaymıştı alnından kırmızı bir mürekkep gibi kan sızıyordu. Halatları beceriksizce çözdüm ama yelkenlere uzandığım sırada donup kaldım ve soluklandım.

Onu hâlâ görebiliyordum; yüzeyin hemen altındaydı, koyu maliliklere batıyordu.

“Seni piç kurusu,” diye inledim, küreği elimden atıp tekrar daldım.

Yanına varınca ellerimi kollarının altından geçirip onu geri çektim. Ağırlığıyla mücadele ettim, gevşek vücudunu kaldırırken az kalsın kayığı deviriyordum. Üst gövdesini içeri aldıktan sonra bacaklarını birer birer çektim ve sandalın içine yuvarlandım.

Tüm kaslarım gerildi, kalan son gücüm kemiklerimde bir sızı bırakarak tükendi ve yuttuğum tuzlu suyu yanan boğazımdan öğürerek çıkardım. Koş’un tepesine dikildim, ellerim titriyordu. Hâlâ kan kaybediyordu ve nefes almıyor olmasını umuyordum. Ölmüş olmasını umuyordum.

Ama hiçbir zaman o kadar şanslı olmamıştım.

Yanına güverteye düşüp soluklanmaya çalışmadan önce çığlık çığığa ona sert tekmeler savurdum. Adaya doğru arkama bakarken, darmaduman olmuş ağızımdan suya bir ağız dolusu kan tükürdüm. Dudağım patlamış ve yanağım şişmişti ama yaşıyordum. İsteyebileceğim tek şey de buydu.

Onu arkada bırakmam gerekirdi. Karanlıklara gömülüp gitmesine izin vermeliydim. Neden yapmamıştım?

Sen bu dünya için yaratılmamışsın, Fable.

Saint’in sözleri ağrıyan kafamda yankılanırken gözlerimi kısıp küfrettim. Annem için de aynı şeyi söylerdi.

Küreği suda süzülmediği yerde yakaladım ve ayağa kalkıp güçsüz kollarımla yelkeni çektim. Ellerimin arasındaki ip ağırdı ve rüzgâr yelken bezini şişirirken yanağımdan ılık bir gözyaşı damlası süzülmedi.

Üç haftam yoktu. Üç günüm bile yoktu.

Bariyer Adalar’ın eğri büğrü tepelerinin ötesinde, *Marigold*’un yelkenleri hâlâ fırtına rüzgârlarıyla şişiyordu.

Eğer sabaha sağ çıkabilirsem Jeval’den kurtulmak için bir şansım olacaktı. Ve ben o şansını değerlendirecektim.